

Jézus bevonul Jeruzsálembe (ismeretlen velencei festő 1600 körül)

Böjt 6. vasárnap – Virágvasárnap (Palmarum)

„Amikor közeledtek Jeruzsálemhez, és Betfagéba, az Olajfák hegyéhez értek, Jézus elküldött két tanítványt, és ezt mondta nekik: „Menjetek az elöttetek fekvő faluba, és ott mindjárt találtok egy megkötött szamarat a csikójával együtt: oldjátok el, és vezessétek hozzám. Ha valaki szól nektek valamit, mondjátok meg, hogy az Úrnak van szüksége rájuk, és azonnal elengedi azokat.” Mindez pedig azért történt, hogy beteljesedjék a próféta mondása: „Mondjátok meg Sion leányának: Íme, királyod jön hozzád, szelíden és számaron ülve, igavonó állat csikóján.” A tanítványok elmentek, és úgy cselekedtek, ahogy Jézus parancsolta nekik: odavezették a szamarat a csikójával együtt, ráterítették felsőruhájukat, Jézus pedig ráült. A sokaság legnagyobb része az útra terítette felsőruháját, mások ágakat vagdaltak a fűkről, és az útra szórták. Az előtte és utána menő sokaság pedig ezt kiáltotta: „Hozsánna a Dávid Fiának! Áldott, aki jön az Úr nevében! Hozsánna a magasságban.” (Máté ev. 21,1-9)

Akinek virágot adunk, azt különösen szeretjük, aki elé pálmaágot tettek ott és akkor, az előtt, mint király előtt hódoltak. Így fogadták Jézust csaknem 2000 évvel ezelőtt a zsidóság fővárosában, Jeruzsálemben. Az az első virágvasárnap ugyanakkor csupán első tekintetre ragyogó és ünnepélyes. Az ujjongók között ott vannak azok is, akiknek ajkát nem hagyja el a „hossanna”, de készül már a „feszítsd meg”.

Milyen sokféle indulat és vágy, milyen sokszínű várakozás fogalmazódhatott meg akkor és ott a szívekben, a fejekben. Hiszen amikor Jézusnak hozsannát zengenek, akkor a szó eredeti tartalmában segélykiáltás is hangzik – bárcsak visszaadná az idegen uralom alá került nép elveszett reményeit, bárcsak felszabadítaná és kiharcolná Izráel függetlenségét. Bárcsak

hosszútávon megoldaná a kenyérkérdést és az ember mindennapi gondjait... De Jézus nem ezért érkezik Jeruzsálembe.

Az Olajfák hegye felől történő bevonulásával beteljesedik Zakariás próféta jövendölése: „*Mondjátok meg Sión leányának, íme királyod jön hozzád!*” Dehát miféle király? Van olyan ország, ahol ilyen lenne király, aki számárháton ülve jön? Ez a kérdés nem csak Jézus életét, hanem a kereszténység egész történelmét végigkíséri, mindmáig. Valóban király lenne Jézus? Akkor is voltak és ma is vannak, akik kétkedve fogadják az ilyen királyt, és felteszik a kérdést: nem illúzió-e a Jézusi tanítás alkalmazása, nem naivitás-e a XXI. század elején egy ilyen király alattvalójának, követőjének lenni, nyomába szegődni?

Ha nem akarunk megmaradni egyfajta „vallásos formalizmus” talaján, akkor erre a kérdésre választ kell adnunk, mégpedig személyesen. Mert a tömeg, a sokaság, a hozsannázó éppúgy, mint a nem sokkal később „feszítsd meg” -et kiáltó, arctalan és személytelen. A hit azonban mindig személyes döntés, Jézus mellett, az Ő országa mellett, melyről azt mondja, hogy az „*nem evilágból való*”. Őt és királyságát nem védték katonák, hatalmi apparátus sem állt szolgálatában, mégis néhány év múlva az egész római birodalom területén hirdetik nevét az Ő követői. Magának ugyan „*nincs hova fejét lehajtania*” (Mt 8,20), hatalmával azonban örült megszállottakat, testi lelki nyomorultakat gyógyít, tajtékzó vihart csendesít. Szenvedésének idején arca eltorzul és „*nem volt ábrázata kívánatos*” (Ézs.53,2), mégis erre az arca tekintve hirdetik azóta is: „*láttuk az Ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét*” (Jn.1,14), és megtapasztaltuk az Ő különös, semmihez sem hasonlítható hatalmát életünkben.

Ez a Jézusi hatalom ma is emberszíveket formáló, életet megújítani tudó és akaró hatalom. A virágvasárnapi tömegből kiemelve Jézus most is személyesen kérdez meg mindnyájunkat hitünkről, annak alapjáról és tartalmáról. És a szívből jövő hozsánna ma is Krisztusra irányítja tekintetünket, mint akik, mint akik mindent Tőle várnak. Biztos, hogy sokak számára ma sem azt és ma sem úgy adja, mint ahogy szeretnék, mint ahogy (el) várnák. Ő küldetésére tekintve ezt mondta: „*azért jöttem a világba, hogy bizonyosságot tegyek az igazságról.*” (Jn.18,37) Ma is ezt adja, ma is ezt hirdeti, az igazságot, amely nem függ éppen aktuális ideológiáktól, napi politikától, társadalmi és gazdasági viszonyoktól vagy folyton változó divatoktól. Ő létünk- életünk alapigazságát hirdeti Istenről és emberről, életről és halálról, bűnről és megtérésről, arról, hogy Benne és Általa lehet újat kezdeni, lehet megújulni. Ezért elmondható, hogy az Őt követő embert nem a körülmények formálják és határozzák meg, hanem ez a Jézus Krisztusban megismert igazság. Luther írja: „*A keresztény élet nem állapot, hanem folyamat.*”, amely Krisztust dicsérve és Benne naponként megújulva formálódik. Virágvasárnap erre a „különös” Úrra tekintünk, kiből „Királyod jön hozzád”. A kérdés az: hogyan fogadjuk? Ámen

Imádkozzunk

Virágvasárnap Jézusa jöjj és vonulj be most szelíden a mi szívünkbe is, járd át közösségeink és gyülekezeteink életét. Éleszd fel bennünk a hit ajándékát és a Hozzad tartozás örömét. Vedd el tőlünk a kicsinyesség és aggodalom lelkületét és ajándékozz meg a Téged követők csöndes belső derűjével és reménységével. Ámen

(Dr. Pöcze István 2021)